

DE INTRIGANT

Van deze auteur verscheen eerder:

Verblind

Patricia Snel

De intrigant

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Copyright © 2011 Patricia Snel en uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Ashley Franklin / Trevillion Images

Auteursfoto: © Ron Tetteroo

Typografie en zetwerk: ZetProducties, Haarlem

ISBN 978 90 495 0184 6

NUR 305

www.uitgeverijmistral.nl

www.patriciasnel.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

Meer weten over onze boeken?

Schrijf je in voor de nieuwsbrief op www.uitgeverijmistral.nl.

Wat under was
komp boven

Wat in het duuster lag
komp an het locht

Zichtbaor
waj zeein kunt

Waj niet zeein kunt
is hier niet.

Egbert Hovenkamp II

Proloog

Het gebeurde op een woensdagavond. In het diepste geheim. Tegen schemering. Ze waren er helemaal klaar voor. Nerveus maar vastberaden en goed voorbereid. Modder op hun kentekenplaat, sokken over hun schoenen, benzine. Tijdens het forceren van de sloten en het aansteken van de brand werd de omgeving angstvallig in de gaten gehouden.

De avond was gevallen, de klus geklaard, toen zij even later met de auto over de provinciale weg door het bos reden. Een slinger auto's voor hen. Inhalen lukte niet. Motoragenten met knipperlichten passeerden met grote snelheid. De chauffeur trommelde op het stuur. Hun harten bonkten in hun keel. Stapvoets naderden ze de zwaailichten van politie en ambulance. Zelfs de brandweer stond klaar.

De weg werd afgezet. 'Vooral rustig blijven,' verzekerden ze elkaar, 'net doen alsof er niets aan de hand is.' De plastic zak met sokken lag in de achterbak.

Toen zagen ze het: een auto, gevouwen om een boom. Het verkeer werd door een agent om de plek des onheils heen geleid. Een paar kilometer verder werd de auto in paniek aan de kant gezet. Een van hen moest kotsen, iemand huilde. Niemand kon een woord meer uitbrengen.

Hoofdstuk 1

Het werd koeler. De zon verstopte zich achter de uivormige torenspits van Noaber, de overige bebouwing bleef onzichtbaar achter het groen van de bomen. Krekels tijlpten en vliegen zoemden rond de grazende koeien. Hun staarten zwiepten heen en weer. De hitte van de zomer hing als een waas over de weilanden.

Met gespreide armen liet ik mijn handen over de grashalmen glijden, alsof ik vloog. Het kriebelde aangenaam, net als de sprietjes langs mijn kuit. Een hectare land om een huis stelde hier niet veel voor, maar voor iemand uit de stad leek tienduizend vierkante meter wel een landgoed – een landgoed dat ik had geërfd, met een negentiende-eeuwse boerderij die met zijn leilinden voor de gevel en hoge roederamen een voorname indruk maakte, maar die net als de tuin in geen jaren door mijn oma was onderhouden. Dat was ook logisch, want ze was al anderhalf jaar dood. Een veel te lange tijd, waarin de klimop nog meer achter de luiken van de opkamer en het rieten dak was gekropen en de braamstruiken nog weelderiger langs het bakhuisje omhoog krulden. Maar daar ging verandering in komen. De ideeën voor keukens, badkamers,

vloeren en pergola's die in mijn hoofd hadden rondgespookt, waren tekeningen voor de verbouwing en de tuin geworden. Het feest kon beginnen. Ook voor Kwibus, mijn cockerspantiël. Kwispelend kwam hij op me af gestormd, met zijn neus over de grond. Al die nieuwe geuren waren reuze-interessant. Wat zou hij genieten van de wandelingen in het bos en over de hei. Hij joeg maar wat graag achter de konijnen aan. Vanuit onze diepe achtertuin liepen we zo het nationale park in. Het liefst was ik gaan huppelen, maar daar was het te warm voor.

Het erf was in de lengte afgezet met vermolmde en scheefstaande eiken palen, het merendeel langs grasland en een derde langs bos. Ik volgde de afrastering langs het weiland de koelte in. Een kort moment keek ik achterom. De boerderij, vlak aan een verlaten weg gelegen waar af en toe een trekker voorbij denderde, leek een speelgoedhuis geworden.

Onder mijn voeten kraakten takjes en knisperden oude bladeren, behalve rond sommige boomstammen, waar de reeën met hun hoeven ovale slaapplekken hadden geschraapt. Hoopjes bladeren vermengd met aarde waren opzijgeschoven, waar ik prompt op mijn slippers doorheen slofte, doordat ik om me heen liep te kijken. De koele aarde kroop tussen mijn tenen. Alsof ik me had gebrand, zo snel trok ik mijn voeten terug. Ik zette een flinke stap naar achteren, waarbij ik steun zocht aan de stam van een eik en mijn slippers uittrok om de aarde af te kloppen en de korrels van mijn kuit te vegen. Ik vervolgde mijn pad.

Het was stil. Alleen mijn ademhaling was hoorbaar.

Wat was ik hier lang niet geweest. Ik stapte over de half vergane boomstronk. Dit was de plek waar ik vroeger met Anneke

speelde, destijds mijn beste vriendinnetje uit het dorp. We begroeven er schatten van snoepjes in oma's Tupperware, die we een halfuur later weer opgroeven en opaten. Hoeveel weken en vakanties had ik niet bij oma doorgebracht omdat mijn ouders druk met werk waren. En nu, na hun pensioen, reisden ze alleen nog maar. Mijn vader wilde ook beslist dat de boerderij naar mij ging, omdat ik zo'n sterke band met oma en met deze plek had. Het was mijn tweede thuis.

Mijn stuk bosperceel liep zeker nog een eind door, maar halverwege belemmerde prikkeldraad de doorgang. Kwibus was er al onderdoor gekropen en ging op onderzoek uit. De paaltjes waaraan het draad bevestigd was, zagen er vrij nieuw uit. Voorzichtig duwde ik het geniepige ijzer naar beneden en stapte eroverheen.

Het onderduikershol kon niet ver meer zijn.

Een duif vloog op uit een boomtop. Met lompe vleugelslagen maakte hij zich uit de voeten. Het bos werd donkerder. Sparren groeiden dichterbij elkaar. Zonlicht drong hier nauwelijks binnen. Als kind durfde ik hier al niet te spelen vanwege de mysterieuze sfeer die er hing. De stilte. Het donker. Hetzelfde gevoel be kroop me, vooral toen ik de plek in de gaten kreeg. Met een onbestemd gevoel in mijn buik naderde ik de heuvel, ooit een zandverstuiving. In de oorlog was er een schuilplaats in gebouwd die nu begroeid was met een verdwaalde varen en bedolven onder dennennaalden. Het rook naar kerstboom. Kwibus verdween in de ingang, meer een hol, die was gestut met planken. Boomwortels hingen als sliertjes volkorenspaghetti naar beneden. Ik staarde naar het donkere gat.

Op een keer, ik was een jaar of zes, speelde ik oorlogje rond het onderduikershol, alleen, met een tak als geweer tegen de vijand. Mijn oma had me net verteld dat opa hier was vermoord door de Duitsers, nadat ze waren verraden. Maar bij het spelen belandde mijn been in een strik van een stroper. Ik schreeuwde om hulp. Na een eindeloos halfuur met allerlei niet thuis te brengen geluiden was oma er opeens. Ze had pannenkoeken gebakken. Het grove litteken om mijn enkel was nog steeds zichtbaar, als een slecht gevlochten enkelband. De huisarts uit het dorp had de wond zonder verdoving gehecht. Helse pijn, maar de witte doktersjas was fascinerend. Vanaf dat moment wist ik dat ik arts wilde worden, een heel goede.

En nu stond ik hier weer. Hier was het gebeurd. Hier waren ze neergeschoten; mijn opa en nog twee Noabers. Oma vertelde dat opa naar Canada wilde vluchten toen hij werd opgeroepen voor de *Arbeitsinsatz* en oma zwanger bleek van mijn vader. Doordat hij moest onderduiken kwam het daar niet meer van. Na zijn dood kon ze zich niet meer losmaken van het onderduikershol. Ze wilde er nooit meer weg. Hier lagen haar laatste herinneringen aan opa, hier smokkelde zij eten naar binnen. Zijn laatste avondmaal. Hij verliet het hol ook weleens en oma had hem zelfs een keer in huis aangetroffen. Daar was ze nog zo boos over. Hij nam te veel risico's. Vlak voordat ze werden verraden, had opa iets ontdekt, maar het geheim nam hij mee in zijn graf, vertelde oma een keer. Ze heeft altijd vermoed dat die ontdekking zijn dood heeft betekend. Zolang ze leefde legde ze elke dag een verse witte roos, en als die er niet waren een andere witte bloem, op de plek

waar het was gebeurd, bij de derde oude spar rechts van de ingang. Ze miste opa, elke dag.

Net toen ik om me heen keek en me een voorstelling van haar bloemenritueel maakte, werd ik opgeschrikt door mijn piepende gsm. Ik viste het telefoontje uit mijn tas en schraapte mijn keel. Het was mijn eerste dienst en ik mocht geen spoedgevallen missen. Misschien een oudje met een gebroken heup of een schouderluxatie van een motorrijder. Met mijn oog op de opening naar het hol gericht, alsof er elk moment iets tevoorschijn kon komen om me te bespringen, nam ik op.

‘Hé, Margreet,’ fluisterde ik en keek om me heen. Ik wilde terug.

‘Waarom fluister je?’ vroeg ze.

‘Geen idee, het is hier zo heerlijk rustig. Het zou een belediging voor de stilte zijn om hard te praten.’ Ik floot Kwibus, stapte over het prikkeldraad en wandelde langs de berken- en krentenbomen die aan het weiland grensden richting de boerderij. Het hoge gras kriebelde weer vertrouwd aan mijn kuiten.

‘Tjonge, ben je na een week al helemaal zen?’ zei Margreet. Ze had me vorig weekend helpen verhuizen en opruimen. Het merendeel van mijn spullen stond in de houten schuur opgeslagen, net als oma’s antieke kasten en meubels. ’s Avonds, toen we klaar waren, hadden we een kampvuur gemaakt, net als vroeger, champagne gedronken en tot laat de sterrenhemel bewonderd. Hier waren de nachten nog pikzwart.

‘Ik kom net uit mijn werk en loop met Kwibus over mijn erf.’ Ik bukte, plukte een framboos uit de door onkruid overwoekerde moestuin en stak hem in mijn mond. Volgende zomer verbouwde ik mijn eigen groenten en fruit. Het gaf me een

mchtig gevoel niet afhankelijk te zijn van producten waarvan je niet wist hoeveel gif of onderbetaalde arbeid eraan vastkleefde. En als de wereld aan voedseltekorten leed had ik tenminste nog een peentje om aan te knabbelen. Dat was pas rijkdom.

‘Ik moet wel wennen aan het idee dat je zo ver weg zit, hoor An. Even langswippen voor een wijntje is er niet meer bij.’ Ze sprak met een rollende ‘r’.

Natuurlijk ging ik Margreet missen en ik stelde haar opnieuw gerust dat de kwaliteit van ons samenzijn erop vooruit zou gaan. De etentjes zouden logeerpartijen worden en vakanties samen. En we konden toch skypen?

‘Waarom kom je het weekend niet weer?’ vroeg ik. Op het terras floot ik Kwibus opnieuw. De klinkers en kinderhoofdjes waren bedekt met mos. Het leek alsof ik over een tapijt liep.

‘Nee, joh. Langskomen zit er voorlopig niet in, ik heb zoveel cliënten die op punt van bevallen staan. Een ware hausse.’ In gedachten zag ik Margreet haar rode krullenbos over haar schouder gooien, het hoofd scheef. Dat deed ze altijd. Ze was drie jaar geleden als verloskundige voor zichzelf begonnen.

‘Toch begrijp ik niet wat je tussen die boeren en gepensioneerde rode jasjes moet. Hoe weinig flats, files en fijnstof ook, maar even winkelen, een concert of filmpje pakken, laat staan een hip restaurant...’ Ze zuchtte.

Ik begreep Margreet wel. In eerste instantie wilde ik de boerderij ook als vakantiehuis gebruiken.

Mijn slippers tikten over de oranje plavuzen van de deel, waar heel vroeger de koeien stonden, ver voor de tijd van opa en oma Verhulst. Opa was parlevinker geweest. Hij had goede zaken gedaan en kon al op zijn veertigste met pensioen. Eind

jaren dertig waren oma en hij naar Noaber gekomen. Hij wilde voor de lol een kaasmakerij beginnen en had met winst zijn herenhuis in de grote stad verkocht. Jammer genoeg kon hij maar kort van het buitenleven en zijn pensioen genieten. Zijn pasgeboren zoon, mijn vader, heeft hij nooit kunnen vasthouden.

De houten gebinten, de staanders, waren deels aan de onderkant weggevreten door urine en koeienvlaaien. De meeste boerderijen metselden dat stukje rondom op met bakstenen, dan zag je het niet meer. Het plafond was bedekt met schrootjes. Als ze volgende week gingen slopen kwamen de spanten vanzelf tevoorschijn.

‘Tja, Margreet. Ik hoef niet meer te bedenken in welke supermarkt, bij welke slager of bakker ik mijn boodschappen moet doen, want er is er maar één. Het is toch ongelooflijk dat de caissière naar de groenteafdeling loopt als je je gember vergeet af te wegen? In de stad zou dat ondenkbaar zijn,’ antwoordde ik.

De plattegrond van het landgoed lag in de opkamer, op de provisorische keukentafel. Twee schragen en een houten plank. Voordat ik de ruimte binnenging veegde ik Kwibus’ pootjes met een doekje af. Zelf schopte ik mijn slippers uit en veegde mijn voeten aan een dweil. Het was aangenaam koel in de opkamer. Met de gsm tussen mijn oor en schouder geklemd vouwde ik de plattegrond helemaal uit en volgde met mijn vinger de grenstekens. Die afscheiding klopte niet. Ik bladerde door mijn geordende dossier, waarin alle informatie over de boerderij verzameld was, van antieke koopcontracten tot bouwvergunningen. Zelfs zwart-witfoto’s van vroeger.

‘Verkopen ze daar gember dan?’ Margreet lachte.

‘Als de winkel niet gesloten is, omdat ze tussen de middag warm eten.’ Ik grinnikte. ‘En weet je waar ik mijn eieren koop?’ Ik deed er een schepje bovenop. ‘Bij dat bejaarde boertje schuin aan de overkant met al die loslopende kippen. Hij leeft zonder wc en warm water. Eens per week wast hij zich in een teil bij het aanrecht, dan verwisselt hij zijn kobaltblauwe overall voor zijn zondagse kleren. Hij gebruikt zelfs een andere fiets! Jaha, Margreet, dat bestaat hier gewoon nog,’ plaagde ik.

‘Alsof jij er op dit moment veel beter bij zit!’ riep ze.

Ik had het wel gezien in de stad en wilde mijn leven niet langer doorbrengen in de pretentie dat ik vreselijk belangrijke dingen deed, terwijl ik eigenlijk geen barst meemaakte. Het werd tijd voor nieuwe uitdagingen. Dat lag in mijn werk, in collega’s, nieuwe ontmoetingen, misschien wel een leuke man en in het omtoveren van de boerderij tot mijn paleisje. Een kind dat hier zou opgroeien was bevoorrecht.

Kwibus lebberde zijn metalen waterbak leeg. Opnieuw klemde ik mijn gsm tussen mijn oor en schouder en vulde zijn bak bij in de granieten gootsteen, terwijl ik Margreet verslag deed over de voorbereidingen.

‘Water en elektra zijn weer aangesloten en de opkamer is schoongemaakt, dus voorlopig kan ik in mijn eerste levensbehoeften voorzien. Terug naar de basis. Eten, douchen en slapen.’ Ik sliep in de bedstee. De opkamer was de plek waar ik tijdelijk zou bivakkeren. Kamer voor kamer zou aangepakt worden, te beginnen met het rieten dak en de voormalige hooizolder. Ik had bij drie aannemers uit de buurt offertes

aangevraagd en er uiteindelijk eentje gekozen van wie ik het idee had dat hij als enige begreep dat ik het oorspronkelijke karakter van de boerderij wilde behouden en daarom geen kunststof kozijnen wilde. Helaas was hij ook de duurste.

‘Eten, douchen, slapen. En beminnen dan? Het jachtterrein lijkt me beperkt. Of loopt er nog wat in het ziekenhuis?’ Margreet gniffelde.

‘Vooral homofiele verplegers. Van getrouwde mannen heb ik mijn bekomst. Ik heb me maar ingeschreven op die datingsite, 2-to-tango. Meteen twee reacties, Mar.’ Ik hing opnieuw gebogen over de kadastrale tekening, een knie op de rieten zitting. ‘Maar die heb ik afgewimpeld, want dat waren mijn types niet.’

Zie je wel, dacht ik, terwijl mijn vingers nog eens over de lijnen gleden. Die paaltjes stonden echt verkeerd.

‘Of ben je nog steeds bang dat je in je slaap gaat praten?’ peilde Margreet.

‘Hè, ja, gezellig, laten we het daarover hebben.’ Ik kneep in het flesje antibacteriële handgel dat op tafel lag en smeerde het over mijn handen uit.

‘Je zit daar in je eentje.’ Margreet veranderde snel van onderwerp. ‘Wat als je een appelflauwte krijgt, vindt iemand je dan?’

‘Hier letten de mensen nog op elkaar. Ze helpen hun buren met boodschappen als iemand een been gebroken heeft of als het hooi naar binnen moet voordat het gaat regenen. Noaberschap heet dat, Margreet.’ Ik leek verdorie wel zo’n dorpsprofeet. Plotseling begon Kwibus te blaffen. Achter me kraakte de houten vloer. Ik veerde op, waardoor de telefoon bijna uit mijn handen viel.

Mijn buurman maakte een verontschuldigend gebaar, trok zijn schouders op en tuitte zijn mond. Waarom belde hij niet aan? Mijn hart bonkte na in mijn keel.

‘Margreet? Hallo? Ja, daar ben ik weer. Ik ga hangen. Ik heb bezoek. Spreek je later. Dikke kus.’

Hoofdstuk 2

Glimlachend begroette ik Albert van Klaveren. Ik streek mijn jurkje glad en wierp een korte blik op zijn schoenen. Hij had ze nog aan, ze waren zelfs niet aan de dweil afgeveegd. Terwijl ik boven de tafel hing, was hij gewoon via de deel de opkamer binnen gelopen. Hij woonde een paar honderd meter verderop, aan het einde van het zandpad, verscholen in het bos, en runde de Klompenschuur, een theehuisje met een boerengolfbaan.

‘Sorry buurvrouw, ik wilde je niet laten schrikken, moar dat zijn we hier gewoon, achterom binnenlopen.’ Hij trok zijn schouders op en lachte, duwde zijn brillette hoger op zijn neus.

Even schoot het beeld door mijn hoofd dat ik naakt uit de douche kon zijn gestapt. ‘Dat maakt niet uit,’ zei ik, terwijl ik de map dichtsloeg. Kwibus gromde nog wat na, maar na Alberts woordjes ‘rustig maar’ hield hij op. Ik verontschuldigde me voor de hond. Als ze elkaar vaker zouden zien ging het wel over. Daarna bedankte ik hem voor de heerlijke champagne. Toen Margreet en ik de verhuiswagen uitlaadden, was Albert met een mooie brut langsgelopen om zich voor te stellen.

Margreet en ik hadden hem diezelfde avond nog opengetrokken.

‘Beter een goede buur dan een verre vriend.’ Albert knipoogde.

‘Zal ik dan maar vragen of je wat wilt drinken?’ grapte ik. Het was een mooie gelegenheid om over het landje te beginnen.

‘Ja, waarom niet, maar waar ik eigenlijk voor kom...’ Hij hield een cake in cellofaan omhoog en legde hem op de map. ‘Ieder jaar halen we in het dorp geld op voor het voetbal, voor het onderhoud van het clubhuis en zo. Vijf euro voor een overheerlijke cake naar grootmoeders recept. Ik dacht, kom, mijn knappe buurvrouw doet vast mee. Hè jongen? Ja, dat ruikt lekker.’ Hij boog voorover, waarbij zijn grijze rondgeknipte pakekapsel naar voren viel, en aaide Kwibus over zijn kop. Ik keek naar de cake met open rug. Vet kleefde aan het doorzichtige folie. Ook al had ik niks met voetbal, ik wilde graag mijn steentje bijdragen. Het tientje dat ik hem overhandigde frommelde hij in de borstzak van zijn overhemd waar een balpen uitstak.

Opnieuw vroeg ik wat Albert wilde drinken en ik stelde voor om in de tuin te gaan zitten.

Ik noemde zowat alle drank in huis op, maar het werd een biertje. Zelf nam ik spawater. Tijdens een dienst dronk ik niet. Geen druppel. Voordat we naar buiten liepen waste ik snel mijn handen.

Albert zat achterovergeleund, zijn benen over elkaar geslagen; Kwibus lag onder mijn stoel op het terras voor de deel. Een van de eerste aankopen vanwege het prachtige zomerweer

was een tuinset met een parasol. Hoewel de laatste overbodig bleek, want de oude kastanje achter het huis bood voldoende schaduw. Albert hief zijn flesje bier en zette het aan zijn mond. Zijn overhemd spande om zijn buik.

‘Dat is het mooie van die cakes rondbrengen. Dan kom je bij de mensen thuis en hoor je nog ’s wat,’ zei hij na een flinke slok. Ik hoorde het vocht zijn slokdarm in glijden.

Hij pauzeerde. Volkomen op zijn gemak liet hij zijn handen op zijn buik rusten.

‘Wat dat betreft hebben we dezelfde insteek. Jij maakt mensen beweeglijker en ik promoot sport, met name onder de jeugd. Ik help waar ik kan en als er geld tekort is leg ik het verschil bij.’

Ik knikte. Hoeveel pubers met obesitas kwamen niet op mijn poli met knie-, rug- of andere mobiliteitsklachten. Uit onderzoek bleek dat de mensen in het noorden vaker aan overgewicht leden. Drenthe voorop.

‘Ik zeg jeugd, want voor mij is het te laat.’ Albert kneep in zijn buik. ‘Ik laat sporten liever aan anderen over of zeg hoe ze het moeten doen. Maar dat is nog niet alles.’ Een wijsvinger kwam omhoog. ‘Ik geef namelijk ook nog elke woensdagmiddag zwemles. Jong geleerd, oud gedaan. Als kind ben ik bijna verdronken en dat kun je makkelijk voorkomen. Hoe druk ik ook ben, daar maak ik tijd voor.’ Hij sprak het uit als ‘tiet veur’. Het accent klonk gemoedelijk, hoewel ik me moest inspannen hem goed te verstaan als hij overging in het Drents.

‘Maar genoeg over mezelf.’ Hij boog zich vertrouwelijk voorover, waarbij een huidlucht mijn neus inkroop. ‘Hoe komt het dat ik je nooit eerder heb gezien?’ Hij ging ervoor zitten.

‘Je hebt me vast weleens gezien, maar toen was ik nog een stuk jonger en had ik kort haar. Ik kwam ook bij de familie Nijboer thuis, bij Anneke, misschien ken je hen nog wel.’

Albert schudde zijn hoofd. ‘Het zegt me niks.’

‘Met Anneke heb ik heel wat boomhutten gebouwd en hierachter door het bos gezworven voor onze kijkdozen. Uren waren we bezig met mosjes en paddenstoelen verzamelen. Ik ben haar uit het oog verloren toen ze naar het oosten verhuisde. En toen ik ging studeren lukte het niet meer zo vaak om hier te zijn, maar toen kwam oma nog weleens naar mij.’

Luisterend, met een ernstige glimlach knikte Albert een paar maal. Hij ging verzitten en wees om zich heen, naar de boerderij en de tuin. ‘En nu, wat zijn je plannen?’

‘Verbouwen en de tuin opknappen.’

Albert ging opnieuw verzitten. Hij kuchte er nu ook bij. ‘Ha, ja, natuurlijk. Roep me maar als je hulp nodig hebt. Ik pak zo mijn trekker en maai alles omver. En ik weet nog een goed aannemertje. Maar als ik jou was zou ik het huis platgooien, dan ben je goedkoper uit.’ Zijn ogen schoten van links naar rechts achter dat gekke ronde brilletje.

‘Platgooien? Zo’n statige boerderij waar zoveel herinneringen liggen verdient toch beter, Albert. Bovendien wil ik geen boerderette en heb ik al een aannemer.’ Ik mepte een vlieg van mijn kuit. Wanneer zou ik erover beginnen?

Albert begon hard te lachen. Boerderette, daar had hij nog nooit van gehoord. Dat was een typische westerse uitdrukking natuurlijk. ‘Maar zeg eens, waarom heeft het zo lang leeggestaan?’ Hij plantte zijn voet tegen de tafel om de veters van zijn leren bootschoen te strikken. Hij kon er amper bij. De opge-

rolde mouwen kropen over zijn witte huid omhoog.

‘Na oma’s dood had ik nog een jaar nodig om mijn opleiding af te maken en langzaam maar zeker ging ik meer voelen voor het wonen op het platteland. Dus toen er in een streekziekenhuis, een kwartiertje van Noaber, een plek in een maatschap vrijkwam was de keuze snel gemaakt.’

Dat ik genoeg had van de stad begreep Albert als geen ander. ‘Als het niet nodig is kom ik Noaber amper uut. Ik heb mien handen vol aan de recreatiewoningen die ik verhuur, de stukken land die ik verpacht en mien theehuis. En niet te vergeten, mien sociale leuven.’ Ik onderdrukte een glimlach terwijl ik me voorstelde wat dat laatste dan wel inhield.

Dat was het aardige van zo’n klein dorp, vond Albert, dat lag voor hem persoonlijk toch in het rijke verenigingsleven. ‘Ja, men kan mij gerust een kleurrijke figuur noemen. En vrijgezel. Hahaha.’ Hij keek me triomfantelijk aan. En meteen weer serieus zei hij erachteraan: ‘Maar ik heb wel een dochter uit een mislukte relatie. Ik vertel het je maar, voordat je het van een ander hoort.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Heb jij kinderen?’

‘Nee,’ zei ik. Ik wilde ze wel graag. Nu moest het er maar van komen. Mijn vingers omklemden het koele glas water. ‘Voor ik het vergeet, Albert, over mijn oma gesproken, ik wil je nog iets vragen,’ zei ik quasi-argeloos. Ik nam nog een slok en zette het glas op tafel. Oma vond Albert maar een vreemde man. En achterbaks. Ze vertelde een keer dat hij bij haar had ingebroken. Ze had boodschappen gedaan en hoorde gestommel boven toen ze naar binnen liep. Albert kwam met verwarde haren uit de slaapkamer zetten. De achterdeur was

dan wel niet op slot, dat deed niemand in het dorp, maar het was wel vreemd. Hij zei dat iemand haar huis was binnengeslopen en hij de dader op heterdaad wilde betrappen. Een kontverhaal volgens oma, maar wat hij er dan wel moest? Ik vond het maar vreemd.

Een moment leek Albert onbeweeglijk, toen ging hij verder met het strikken van de veter van zijn andere schoen. Op zijn achterhoofd zat een ronde, kale plek.

‘Ja, je omaatje,’ lachte Albert geforceerd. Hij schoof onrustig op zijn stoel. ‘Ze was, hoe zal ik het zeggen, een eigengereid vrouwtje, nogal op zichzelf. En ze had altijd ruzie met de stroppers en de jagers. Maar ik had prima contact met haar, hoor. Heb je trouwens mijn nieuwe vlindertuin al gezien?’

‘Vind jij het dan normaal als boeren de maïs oogsten en jagers aan de rand van het veld klaarstaan om vossen, reeën of hazen af te knallen? Wat heeft dat in godsnaam met jagen te maken?’ Het schoot er feller uit dan me lief was. Albert krabbelde aan zijn wang en keek naar het etiket van zijn bierflesje.

Het gesprek viel even stil.

‘Maar wat ik wilde vragen...’ Ik schraapte mijn keel. ‘Dat stuk land daar,’ ik wees naar achteren en slikte, ‘daar in het bos, volgens mij staan de paaltjes verkeerd. Heb jij die verplaatst?’ Een deel van mijn perceel grensde aan dat van Albert. Hij volgde mijn vinger niet.

‘Ja, goed dat je erover begint.’ Hij sloeg op de houten leuning, zo van: verdomd, het was me even ontschoten.

‘Het is mijn land.’ Het ging om zeker honderd vierkante meter.

‘Dat klopt, maar je hebt er niks aan. Het kost alleen maar tijd

en geld om het te onderhouden. En van je omaatje mocht dat.'

Ik bleef Albert aankijken. Ik wist dat hij loog. 'Dan had ze me dat echt wel verteld. Kun je die paaltjes niet gewoon terugzetten?'

'Jawel. Maar ik kan het natuurlijk ook van je kopen.' Hij glimlachte en fronste tegelijk.

'Waarom zou ik dat willen?'

'Je zult het niet missen. Je ziet het niet eens vanaf hier. Ik doe je een prachtig aanbod. Twintigduizend euro ben ik bereid ervoor te betalen. Dat is ruim het dubbele van wat het waard is. Het scheelt weer in de verbouwingskosten.' Hij trommelde met zijn vingers op de houten armleuning en glimlachte.

Met twee handen trok ik mijn paardenstaart strakker. 'Nee,' antwoordde ik.

Albert aarzelde. 'Het is anders een best voorstel, hoor. Denk er maar over na.' Hij leegde zijn flesje bier, zette het demonstratief op tafel en schoof zijn stoel naar achteren. Hij moest maar eens verder gaan en sjarde zijn ribbroek op. Als ik nou eens bij hem kwam eten, onder het genot van een goed glas wijn, dan kwamen we er wel uit.

Mijn besluit stond vast. 'Nee,' zei ik opnieuw. 'Ik doe het niet.'

'Waarom eigenlijk niet?' Albert wisselde van standbeen.

'Daar heb ik zo mijn redenen voor.' Ik dacht aan de woorden van mijn oma op haar sterfbed: 'Je grootvader en twee Noabers zijn daar vermoord, nadat ze waren verlinkt. Die plek moet met rust gelaten worden. Ik weet zeker dat het bij jou in goede handen is, Anna. Jij hebt principes. Daarom erf jij de boerderij en het land.'

Albert haalde zijn schouders op en trok zijn mondhoeken naar beneden.

‘Denk er toch nog maar eens over.’ Hij keek opzij en de manier waarop hij keek, deed vermoeden dat hij niet graag werd tegengesproken.

‘Mooie kastanje is dit toch, vind je niet?’ wees ik, terwijl we richting het tuinhek wandelden.

Hij boog zich naar voren en keek me indringend aan. In de verte kraaide een haan. ‘Het is een best voorstel,’ herhaalde hij. ‘Ik ben geen onredelijke man.’ Met een forse heupzwaai duwde hij tegen het klemmende houten hek. Het vloog open.

Op het zandpad wensten we elkaar een fijne avond. Met de handen in de zakken marcheerde hij naar huis.

Het wisselgeld liet ik maar zitten.

‘Hou hem in de gaten, Anna,’ waarschuwde oma altijd.